

Prolog

Gyllenröda lockar

Dogoban kunde se en god sträcka åt alla håll och det verkade som om de för stunden var säkra från förföljare. Niriats tundra bredde ut sig med låga kullar och torr, förvriden växtlighet. Vindpinade enebuskar och trotsiga små träd vajade lätt för den kalla vinden. Regntunga och hotfulla moln tornade upp sig över honom på en blygrå himmel. Luften var mättad med doften av våt jord och sten, men regnet hade retirerat för stunden.

Han vred på huvudet och såg över axeln, ner i den sänka där hans dotter satt uppe på hästryggen och väntade. Marinias tidigare ljusblå klänning var fläckad av smuts och blod, men lyckligtvis inte hennes eget. Hennes röda hår hängde i regnvåta stripor och blicken var ofokuserad, som förlorad i febriga tankar. Dogobans hår grånade redan i tjugofemårsåldern. Han drog en valkig hand genom korta hårtestar och kliade sig sedan i mustaschen. Bara sju år gammal hade flickan redan sett mer än någon människa borde behöva se under en hel livstid. Det här fick inte fortsätta, han måste föra henne långt bort, till säkerhet och trygghet. Men feber rasade i både hennes kropp och sinne. Hur länge skulle hon klara att resa så här? Eftersom de inte fått med sig mer än vad de bar på kroppen hade Dogoban skurit till sin egen mantel så att den istället passade Marinia hjälpligt. Nu satt hon med det

mörkgrå tygstycket svept om sig i ett försök att hålla kylan ute.

Försiktigt hasade Dogoban baklänges tillbaka ner mot sänkans botten. Där skulle han kunna stå raklång utan att synas över krönet. Knotiga träd spretade med kloliknande grenar mot den mulna himlen och fick hela platsen att kännas hemsökt, men Dogoban visste var närvaron kom ifrån. De befann sig i en *dhurg*, en kraftfull knutpunkt i *Saven*.

Som savkrigare visste Dogoban hur man tämjde magin och använde den som ett vapen. Genom årtal av träning hade han lyckats bemästra den så pass väl att han idag inte stod långt under en savmästare i rang, men även om han var skicklig i bruket av *Saven* visste han att hans lott alltid skulle vara soldatens. Han skulle dö i strid precis som han föddes under en strid. Om han fokuserade sitt medvetande och tillät sig att komma i samklang med sin *quelo* – sitt "högre jag" – kunde han nå tillståndet *morih* och delvis förskjuta själen till *Nad Yeny* – andevärlden. Då skulle *Savens* glödande gröna rotlinjer träda fram i landskapet.

Den som visste var *Saven* fanns hade det taktiska övertaget. Dogoban kände trakten utan och innan och visste mycket väl vart flödet fanns. Därför sparade han nu på krafterna och gick istället fram till den gråspräckliga hästen och hjälpte *Marinia* att stiga av. De hade ridit i flera timmar utan rast och hon kunde knappt stå när han satte ner henne. Hon drog huttrande manteln tätt omkring sig.

"Vi måste få i oss något varmt", sade Dogoban till *Marinia* och pekade på en bäck alldeles i närheten. "Vill du vara så snäll och hämta lite vatten så ska jag göra upp en eld så länge?"

Han räckte henne en kittel att fylla. Mest för att se hur mycket hon orkade, *om* hon orkade, men även som ett försök att få hennes tankar på annat håll än de

mardrömmar som nu hemsökte henne även i vaket tillstånd. De senaste dagarna hade hon börjat yra och tala om "mörkret" som närmade sig.

"Ja far", svarade Marina, men tittade sedan frågande på honom. "Kommer de inte att se röken?" Hon hostade svagt.

"Kanske. Förmodligen", erkände Dogoban. "Men vi är tvungna. Har vi tur försvinner röken i regndiset. Om du inte får i dig varm mat kommer du att bli sjukare och då kan vi inte fortsätta. Vi måste fortsätta."

Dogoban vågade inte tänka på vad som skulle hända om Marina blev sämre. Det fick bara inte hända. På något sätt skulle de överleva och ta sig till tryggare områden. Någonstans där *Fordaems* soldater kunde skydda dem. I hela sitt liv hade Dogoban tillhört krigarreligionen och varit soldat i Niriats armé, men hans liv tog en oväntad vändning den dag när Novia dog i barnsäng och lämnade honom ensam att ta hand om deras nyfödda dotter. Han lämnade armén för Marinias skull, sadlade om till bonde och mot alla odds växte hon upp till en frisk och glad liten flicka. Tills för en knapp vecka sedan när fhulraierna kom.

Sedan dess hade de flytt oavbrutet mot sydost och Niriats huvudstad Orudin. Marina grät och skrek oavbrutet till en början, för att sedan sluta sig inom sig själv och det var då som febern tog henne. Varje natt plågades hon av mardrömmar om fhulraier som svämmade över hela Serahema och fyllde världen med blod, för att på dagarna övergå till en sorts halvdvala där hon bara stirrade tomt framför sig. Ibland rabblade hon profetiska meddelanden om världens undergång, men återgick sedan till sitt apatiska tillstånd. Hon kom aldrig själv ihåg vad hon sagt vid dessa tillfällen.

Det plågade Dogoban att inte kunna göra något för att mildra Marinias tillstånd, men han hoppades att någon helare i huvudstaden skulle kunna bota henne.

Han plockade upp ett fång med kala grenar från marken. De var blöta, men med Saven skulle han lätt kunna torka dem. Åtminstone borde han kunna göra det, speciellt här i en dhurg, men tröttheten fick det att värka i kroppen. Ibland såg han dubbelt och spottade blod. Dogoban visste att de var förföljda av ett stort följe fhulrai och gjorde allt för att förvilla dem, men de lyckades ständigt få upp spåret igen. Kanske de hade nattlöpare med sig? Han gillrade även fällor i Saven och lyckades på så sätt döda en hel del av fhulraierna, men de var så många att jakten bara avbröts för en kort stund, så att odjuren kunde äta upp sina egna döda och med förnyad styrka återuppta jakten.

Dogoban och Marinia däremot hade inte särskilt mycket mat och tvingades äta vad de råkade snubbla över. Vid ett fåtal tillfällen lyckades Dogoban döda en kanin eller en ripa, men de hade ingen tid att ta tillvara djuren, så han tvingades steka köttet med Savens hjälp och sedan åt de sittande i sadeln.

Han vände sig om och såg på Marinia där hon kom linkande med vattenkastrullen. Så liten, men ändå så modig och tapper. Verkade hon inte lite piggare? Höll febern på att avta eller var sjukdomen på väg in i en ny fas? Utan ett ord gick Marinia fram till honom och ställde ner kastrullen med vattnet. Sedan satte hon sig ner och såg likgiltigt på medan han tog in Saven och tvingade undan vattnet ur brasveden. Ånga steg upp från träet och strax pyrde veden, för att med en flämtning fatta eld.

"Det närmar sig", sade hon.

Dogoban ryckte till, oförberedd på att hon skulle tala. Han lade en hand på svärdsfästet och såg sig uppmärksamt omkring.

"Vilka kommer?" frågade han. Marinia satt med slutna ögon och vaggade från sida till sida, som i trans till toner som bara hon kunde höra.

”Mörkret kommer”, fortsatte hon, fortfarande med ögonen slutna. ”Bäraren är fröet och fördömsen. De döda skall resa sig. Andarnas era är förbi. Domens träd skall kalla oss. En ny värld stiger upp ur djupet. Den fallne vaknar för att sluka världen.”

Marinia blev tyst och stillnade. Sedan öppnade hon ögonen och tittade på Dogoban.

”Jag är hungrig far”, sade hon, till synes ovetande om vad hon själv just hade sagt.

”Förlåt”, sade Dogoban. ”Jag ska göra lite soppa åt dig.”

Skamsen över att ännu inte ha kommit igång med maten reste han sig upp och gick bort mot hästen. Dotterns ord dröjde sig kvar, ett obehag som gick på djupet, varslade om undergång. Han strök hästen över halsen. Det var rena djurplågeriet att rida valacken båda två och utan att ge den ordentligt med mat, men Dogoban såg ingen annan utväg. De måste ta sig till Orudin så fort som möjligt. Även om det innebar att de skulle tvingas rida hästen tills den sprängdes. Ibland promenerade Dogoban bredvid valacken medan Marinia red, för att spara hästkraken, men om de ville behålla sitt försprång måste de ta till alla medel. Fhulraier var snabba löpare och uthålliga. Om där fanns nattlöpare var situationen än värre. En shishta var lika snabb som en varg, om än inte lika uthållig.

Dogoban öppnade fliken till den ena sadelväskan och plockade fram salt, peppar och ett par kålrötter. Han skämde över sin egen uselhet. Det var Norbik som upptäckte fhulraierna och red för att varna byn. Om Dogoban inte haft Marinia att tänka på skulle han med glädje ha gett sitt liv för att rädda byn och sina vänner, men han var tvungen att sätta sin egen dotters säkerhet främst. Därför hade han så fegt stulit Norbiks häst och packning och lämnat de andra åt sitt öde. Gjort var gjort. De skulle ta sig till Orudin så att Marinia kunde bli frisk igen. Om han bara höll fast vid soldatdisciplinen kunde

han lyckas och han *skulle* lyckas. Sedan kunde han gottgöra sitt svek bäst det gick.

Med en beslutsam min vände han sig om för att gå tillbaka till brasan, men blev stående som förstenad och kryddburkarna och kålrötterna föll till marken. Marinia stod med slutna ögon och utsträckta armar framför brasan. Handflatorna var vända uppåt och hennes hår låg i en krans runt fötterna. Lockarna glödde som en ring av eld och Marinias huvud var nu alldeles slätt, som om hon precis rakat av sig håret.

"Vad ..?" viskade han, men avbröt sig själv då hennes förvandling ännu inte var färdig.

Glödande symboler trädde fram på hennes hjässa och Marinia skrek rakt ut av smärta, fortfarande med händerna utåt sidorna och ögonen slutna. Tårar rann nerför hennes kinder. Dogoban rusade fram för att försvara henne mot den osynliga angriparen, men slogs tillbaka av en vägg av energi och föll till marken. Han öppnade sig för Saven och försökte se vad som höll på att ske, men insåg att detta skedde med en helt annan magi. En kraft som nu hade Marinia i sitt våld.

"Marinia!" ropade han och klöste och hamrade mot energifältet, men tvingades hjälplös se på medan fler symboler dök upp på hennes huvud. "Marinia!"

Så tystnade hon och öppnade ögonen. Energifältet försvann och Dogoban föll framstupa och blev liggande på den leriga marken.

"Marinia?" Dogoban tog sig upp på alla fyra och tittade tvekande på henne. "Marinia? Är du ..?"

"Marinia finns inte längre", svarade hon och såg allvarligt på honom. "Jag är inte längre bara *din* dotter far. Jag är *Skapelsens dotter*."

"Skapelsens ..?" stammade Dogoban och först nu såg han vilka symboler det var som fanns inpräntade på hans dotters huvud. Tatuerade med magiskt bläck.

Mitt i pannan bar hon Ba-Reptas dubbelkors och på sidorna av huvudet fanns symbolerna för de fyra elementen, tillsammans med andra symboler. Magiska tecken och runor skapade för att skydda en av de kraftfullaste makterna i Serahema. Tårarna rann nerför Dogobans kinder.

"Nej", kved han och kramade den våta leran mellan fingrarna. "Inte min dotter." Förtvivlad höjde han sina knutna nävar mot himlen. "Inte min dotter! Vi delar inte ens er tro!"

Lera föll från Dogobans händer och ner i ansiktet, men han brydde sig inte. De regntunga molnen gav slutligen upp dragkampen och släppte loss kylslagna skurar, som för att förstärka den storm som nu rasade inom honom. Marinia gick fram till honom och lade en tröstande hand på hans axel.

"Jag är Odanha", sade hon varsamt. "Även om Marinia inte längre finns och jag nu är hela Serahemas dotter så kommer du fortfarande alltid att vara min far."

Dogoban torkade bort lera och regnvatten från ansiktet med baksidan av högerhanden och såg på dottern. Hon lät så vuxen! Vilket öde var det som gjorde dem detta? Odanha klappade honom på kinden.

"Vi kan inte längre bege oss mot Orudin", sade hon allvarligt. "Tiden är knapp och vi måste resa till Lebanet. Jag har saker att ställa till rätta. Därför vädjar jag till dig, Dogoban Lamennon. Vill du beskydda mig och se till att jag når mitt mål i trygghet?"

"Åh, Marinia", snyftade Dogoban och drog henne intill sig och kramade om henne. "Du har alltid varit speciell. Vad gör väl detta för skillnad?" Sedan kom han att tänka på en sak och såg henne i ögonen. "Men jag är en savkrigare och du är ledare för Ba-Repta, som förnekar Saven. Hur ska jag kunna skydda dig? Gör inte det mig till kyrkans fiende?"

”Hur skulle du kunna vara min fiende far?” frågade Odanha och log ett blekt leende. ”Ba-Repta är inte längre vad det en gång var tänkt att vara och det är dags att återta de ursprungliga värderingarna. Förändringens vind blåser och vem vet vad den bär i sitt sköte?”

Ett omänskligt vrål fick med ens Dogoban på andra tankar och när han lyfte blicken fick han se en fhulrai komma rusande ner från kullens krön. På ren reflex drog Dogoban svärdet samtidigt som han for upp på fötter och rusade uppför kullen för att möta deras angripare.

Fhulraien var klädd i svart läder med taggiga axelskydd. Det mörka håret hängde i slitna testar på det ärrade huvudet och ögonen utstrålade blodtörst när krigaren jublande höjde spikklubban. Dogoban gled smidigt åt sidan och skar upp buken på besten som tjutande av smärta föll på knä. Dogoban snurrade runt och avslutade med att ett kraftfullt hugg som skiljde huvudet från kroppen. Svart blod skvätte upp från det gapande såret och krigaren fäktade med armarna när han föll ihop på marken, men Dogoban hade redan kopplat bort motståndaren och stirrade istället panikslaget framför sig.

På andra sidan kullen närmade sig fhulraier i sådana mängder att savkrigarens hopp föll och försvann, sköljdes bort av det kalla regnet. Dogoban sjönk ner på knä. Den fhulrai han precis dödat var bara en spejare och nu närmade sig huvudstyrkan nedanför höjden.

De måste vara bortåt hundra stycken, tänkte Dogoban och lade uppgivet märke till att en ljushårig man red bakom fhulraierna på en svart springare. Dashepti.

Varför ödslar de en så stor trupp på en gammal man och hans dotter? Inte kan de väl veta ... ?

Regnet fick det att blänka i fhulraiernas svarta pansar och de såg ut som jättelika insekter där de kom kravlande uppför sluttningen. Svarta ögon blänkte i springorna på groteska hjälmar och i händerna höll de tandade svärd och spikklubbor.

Dogoban lät ett meditativt lugn infinna sig, reste sig upp och omfamnade quelon, öppnade sig för Saven. Gröna linjer av pulserande magi trädde fram i landskapet och de korsades i den punkt där Dogoban stod. Han höll dhurgen och tänkte försvara den med sitt liv. Kanske hans krafter var på upphällningen och fhulraiernas antal var oövervinnerligt, men han tänkte sälja sig dyrt och han skulle göra allt som stod i hans makt för att Odanha, nej Marinia, alltid hans Marinia, skulle kunna ta sig därifrån och nå Lebanet oskadd.

De första fhulraierna var nu bara några steg bort och Dogoban tog in så mycket av Saven som han vågade och släppte sedan lös en våg av ljus som rusade nerför kullen och skar av fienderna på mitten, som om de vore gjorda av smör. Kraften var så stark i dhurgen att det värkte i Dogobans utmattade kropp, men nästa våg av fhulrai var redan på väg uppför kullen och han tog på nytt in Saven och gjorde en svepande rörelse med svärdet. En rörelse som skickade krigarna baklänges med kroppsdelar och vapen flygande åt alla håll. Ändå lyckades inte hans attack så bra som han hade hoppats och en del av de skadade reste sig och började klättra uppför kullen igen. Fler var redan på väg bakom dem.

För en kort stund mötte Dogoban blicken hos den dashepti som anförde fhulraierna. Det föraktfulla hån som syntes i dess ögon bekräftade bara vad Dogoban redan visste. Fienderna var för många. Inte ens med en hel dhurg av magi skulle han orka försvara sig och det var bara en tidsfråga innan striden var förlorad.

Dasheptin satte armarna i sidorna och skrattade. Skrattade! Blint raseri drabbade Dogoban och han lät på nytt en våg av blått skärande ljus svepa ner över kullen och fhulraierna föll skrikande ihop i blodiga högar. Dogoban var så utmattad att han tappade svärdet och sjönk ner på knä. Han orkade inte längre. Ändå greppade

han hjaltet med stumma fingrar och tvingade sig upp till stående igen.

Med en suck släppte han taget om Saven och de glödande rotlinjerna försvann ur hans synfält. Yrsel och illamående fick honom att vackla till, men ännu stod han upp, fortfarande i kontakt med quelon. Den skulle styra hans hand i den sista strid som obönhörligt närmade sig.

Små fingrar grep tag om Dogobans tomma vänsterhand och han tittade förvånad ner. Vid hans sida stod Marinia och blickade målmedvetet ner över de stora svartklädda odjur som åter kravlade sig uppför kullen.

"Snälla Marinia, ge dig av", vädjade Dogoban med tårar i ögonen och försökte vända henne och fösa henne tillbaka ner till sänkan. "Jag ska göra vad jag kan för att sakta ner dem. Om hästen bara har dig att bära så kanske den orkar ta dig till Orudin. Där kan du få hjä..."

"Du ska följa med mig", avbröt hon och tittade allvarligt på honom. "Min förvandling är fullbordad och jag har krafter som ska hjälpa oss. Skynda dig att hämta hästen."

"Men, du kan inte ..." försökte Dogoban.

"Gör som jag säger, far. Tiden är knapp, men vi ska ta oss ur det här. Än är inte Mörkret starkt nog."

Dogoban såg ut över de fhulraier som sakta men målmedvetet närmade sig och tittade sedan förvirrat ner på Marinia som stod där framför honom och strålade av kraft. Hon nådde honom knappt till midjan, men framstod ändå som en drottning.

Han sprang tillbaka nerför kullen mot sänkan och föll omkull men tog sig upp igen. Stapplande nådde han fram till hästen som rullade med ögonen och skrapade med hovarna. Dogoban drog med sig den motvilliga valacken uppför kullen och tvingade sig vidare på ren viljestyrka. Vid krönet stod Marinia med händerna höjda mot himlen. Regnet vräkte ner, men på något sätt såg hon ut att inte träffas av regndropparna där hon stod i ensamt majestät.

En aura av kraft och magi omgav henne och hon började sakta glöda av energi.

Uppgivet såg Dogoban att fhulraierna bara var ett tjugotal steg bort, men han log ändå mot Marinia när hon tog hans stora valkiga högerhand i sin vänstra. Åtminstone skulle de dö tillsammans och få färdas till dödsriket och Anfeins salar samtidigt. Hon höll upp högerhanden i en hindrande gest och fhulraierna stannade förvånade upp.

”Ljuset ger inte vika för Mörkret!” ropade hon och hennes stämma tycktes komma från ovan, som om hon vore en gudinna. ”Lägg ner era vapen och tag emot ljuset. Eller fall ner i den eviga nattens svärta!”

För en stund tvekade de väldiga varelserna, men dasheptin gav upp ett tjut och fhulraierna rusade återigen vrålände fram mot de två människorna. Dogoban hade fullt sjå med att hålla hästens tyglar när den ryckte och slet för att ta sig loss och fly därifrån.

Odanha höjde högerhanden mot himlen och slog sedan ner den mot marken. En våldsam urladdning slungade fhulraierna högt upp i luften, så att de flög som löv för vinden, ner mot dalen nedanför kullen. Med ett mullrande öppnade sig stora sprickor i marken och tungor av eld slog upp och satte de tjutande fhulraierna i brand. De försökte fly och springa därifrån, men en stark virvelvind blåste upp och hindrade dem, tvingade dem ner i sprickorna. Även dasheptin slukades av jorden, med häst och allt. Blixtar slungades upp från marken där dasheptin drogs ner, men den lyckades inte träffa de två människorna på kullens krön. När de sista av Mörkrets varelser hade försvunnit slöt sig marken igen, eldsflammorna dog ut och virvelvinden avtog och övergick till en stilla bris. Allt blev tyst.

Dogoban såg förundrat ner på sin dotter, som utmattad sjönk ihop på marken. Han knäböjde flämtande bredvid henne och lade hennes huvud i knäet. Hon log och såg upp

på honom. Molnen sprack isär och en stråle av kvällens sjunkande sol letade sig ner och träffade dem, fick Marinias tatuerade panna att färgas brandgul. Odanha.

Trots hennes kala huvud och de mystiska symboler som var inpräntade på hjässan såg Dogoban med glädje att hans dotter fortfarande fanns kvar och inte var ersatt av Odanha. Hon hade bara utökats till något större och annorlunda. Han kramade om henne och glädjetårar rullade nerför kinderna, fick blicken att grumlas. Längesatt de bara så, lyckliga över att ännu vara i livet och fortfarande tillsammans.

En blöt mule puttade Dogoban i nacken och han rycktes tillbaka till verkligheten igen. Valacken undrade varför de bara satt där och Dogoban tog leende tag i tyglarna.

”Så ... Lebanet säger du?”

”Det är mitt kall”, svarade hon. Röstens var fortfarande Marinias, men sättet att tala på var vuxnare. ”Dessutom kan vi inte dröja här länge till. Vi har köpt oss en dyr seger och fler strider kommer att följa. Låt oss vila i natt och sedan ge oss av i gryningen. De kommer att skicka korpar nästa gång.”

”I så fall ska jag försöka att åstadkomma den där soppan”, lovade Dogoban och kravlade sig upp på fötter igen.

Han tog med sig hästen ner till sänkan och Odanha stod ensam kvar på kullens krön. Dalen framför henne var kal och svartbränd och vattenånga dunstade från sprickor i marken. Hon såg ut över förödelsen efter elddopet och huttrade.

Detta var bara början.